

Apmokėjimo dovana

Prezidentas Randalas K. Benetas,
pirmasis patarėjas REK prezidentūroje

Jėzaus Kristaus Apmokėjimas yra ne tik žymiausias ir svarbiausias visos žmonijos istorijos įvykis, bet ir nuostabi mūsų Dangiškojo Tėvo ir Jo Viengimio Sūnaus dovana. Prezidentas Gordonas B. Hinklis mokė: „Viską pasakę ir padarę, patikrinę visą istoriją, ištyrę giliausias žmonių mintis, nerasime nieko tokio nuostabaus, tokio didingo, tokio milžiniško, kaip šis malonės poelgis“ (President Gordon B. Hinckley, First Presidency Christmas Devotional, December 4, 1994).

Vyresnysis Briusas R. Makonkis rašė: „Visame išgelbėjimo plane reikšmingumu niekas jokių būdu neprilygsta visų nuostabiausiam įvykiui – apmokančiam mūsų Viešpaties pasiaukojimui. Tai pats svarbiausias dalykas visoje kūrinių istorijoje; tai uolinis pagrindas, ant kurio stovi Evangelija ir visa kita“ (Elder Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine*, 60).

Mūsų Gelbėtojo apmokantis pasiaukojimas buvo savanoriškas pasiaukojimas, paskatintas tobulos, tyros ir besąlygiškos Gelbėtojo meilės savo Tėvui ir kiekvienam iš mūsų. Mūsų Dangiškojo Tėvo pasiryžimas leisti

savo Pirmagimiui kentėti, kraujuoti ir mirti už mus bei mūsų Išpirkėjo savanoriškas apmokantis pasiaukojimas yra didžiausi meilės pavyzdžiai visoje istorijoje.

Dėl Jo Apmokėjimo visi besąlygiškai gausime prisikėlimo ir nemirtingumo dovanas, amžinai gyvensime šlovinguose prikeltuose kūnuose. Ištikimai gyvendami pagal Jėzaus Kristaus Evangeliją ir naudodamiesi nuostabia atgailos dovana savo gyvenime, įgysime galimybę vėl gyventi su savo Dangiškuoju Tėvu kaip amžinos šeimos.

Dėkingumą savo Dangiškajam Tėvui ir Gelbėtojui kiekvienas parodome noriai tarnaudami savo broliams ir seserims. Vyresnysis Raselas M. Nelsonas mokė: „Štai kodėl priimame pašaukimus iš Viešpaties. Kai suvokiame Jo savanorišką Apmokėjimą, tai bet kokį mūsų aukojimosi jausmą užgožia nuoširdus dėkingumas už privilegiją Jam tarnauti“ (Elder Russell M. Nelson, October 1996 General Conference).

Kartą Jėzaus paklausė: „Koks įsakymas yra didžiausias įstatyme?“ Jėzus atsakė: „Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi, visa siela ir visu protu. Tai

didžiausias ir pirmasis įsakymas.“ Ir tada pridūrė: „Antrasis panašus į jį: Mylėk savo artimą kaip save patį“ (Mato 22:36–39).

Mūsų meilė Dangiškajam Tėvui ir Jo Mylimajam Sūnui bei savo broliams ir seserims skatina mus uoliai, savanoriškai ir džiugiai dalyvauti ir prisidėti prie išgelbėjimo darbo. Mūsų meilė Dievui ir savo artimui skatina mus uoliai padėti aplinkiniams džiaugtis Jėzaus Kristaus Evangelijos palaimomis.

Noriai tarnaudami Dievui ir Jo vaikams, kiekvienas patirsime didį džiaugsmą. Pirmoji

Prezidentas Randalas K. Benetas,
pirmasis patarėjas REK prezidentūroje

prezidentūra pažadėjo: „Viešpats apdovanos ir gausiai palaimins tave, kai nuolankiai ir su malda Jam tarnausi. Dirbdamas su Jo vaikais, sulauksi daugiau laimės, negu patyrei iki šiol“ („Skelbti mano Evangeliją“, p. v).

Liudiju, kad Jėzus yra Kristus, šventasis Mesijas. Jis mūsų Gelbėtojas ir Išpirkėjas. Jis tikrai yra Kelias, Tiesa, Gyvenimas ir pasaulio Šviesa. „Tai yra kelias;

ir nėra jokie kito kelio nė vardo, duoto po dangumi, kuriuo žmogus galėtų būti išgelbėtas Dievo karalystėje“ (2 Nefio 31:21).

Būkime amžinai dėkingi Dangiškajam Tėvui ir Gelbėtojui už Jo Apmokėjimą bei už Jų tyrą, tobulą, besąlygišką ir be-ribę meilę. Savo meilę mūsų Dangiškajam Tėvui ir Gelbėtojui parodykime mylėdami ir uoliai tarnaudami vieni kitiems. ■

ar planšetinį kompiuterį ir atspausdinti norimus puslapius, ir 2) internetinė versija. Visi norintieji kompiuteriu ar kitu mobiliuoju prietaisu galės prisijungti prie specialiai sukurtos svetainės.

2015 m. ŠNV savaitinį kalendorių ir PDF failo atsisiuntimo nuorodą galite rasti internete adresu fhe.lids.lt.

Kaip ir praeitais metais, rekomenduojame susirengti visų suaugusių narių susirinkimą, pristatyti jiems šį kalendorių ir drauge aptarti, kaip svarbu kas savaitę rengti šeimos namų vakarus.

Kalendorių galite rasti anglų, armėnų, bulgarų, estų, latvių, lietuvių, rusų ir ukrainiečių kalbomis. ■

RYTŲ EUROPOS KRAŠTO ŽINIOS

2015 m. šeimos namų vakaro savaitinis kalendorius

Krašto prezidentūra gavo teigiamų atsiliepimų apie 2014 metų šeimos namų vakaro kalendorių, kuris buvo išspausdintas ir išdalintas visoms mūsų šeimoms sausį ir vasarį. Tas kalendorius puikiai pasitarnavo kaip idėjų šaltinis ir kaip gražus priminimas apie dideles palaimas, išliejamas ant tėvų ir vaikų tose šeimose, kuriose tokie pirmadienio vakaro susibūrimai organizuojami reguliariai.

Buvo nuspręsta ir šiais metais sukurti panašią vaizdinę priemonę, tik su tam tikrais pakeitimais. Šį kartą tai bus savaitinė planavimo priemonė, kurioje bus pateiktos kiekvieno metų pirmadienio vakaro idėjos, įskaitant dvasinę mintį, citatas iš Raštų, šeimos žaidimo ar veiklos pasiūlymus ir receptus.

Dėl didelės apimties ir didelių spausdinimo išlaidų 2015 m. šeimos namų vakaro kalendorius nebus spausdinamas, bet bus pateikiami du elektroniniai variantai: 1) PDF failas, kurį pagal pageidavimą galėsite atsisiųsti į savo kompiuterį

Kalendoriaus viršelis lietuvių kalba

Paprastais būdais daromi dideli darbai

Gražina Matonienė, Vilniaus 1-asis skyrius

2014 m. sausio 24 dieną Vilniaus I ir II skyrių nariai pirmą kartą susitiko su į Vilnių atvykusia vyresnio amžiaus misionierių, brolio ir sesers Suisų, pora. Lietuvos apygardos prezidentas Denis Grinevičius sveikindamas šią porą pasakė, jog nariai meldėsi, kad jie atvyktų, nes mums labai reikia jų patyrimo, žinių ir meilės. Tuomet niekas negalėjo įsivaizduoti, kiek daug gyvenimų Viešpats palaimins per šiuos nuostabius misionierius.

Šių misionierių gebėjimas įžvelgti galimybes tarnauti kitiems iš pat pradžių buvo stebinantis ir įkvepiantis: vos užsiminus apie neaktyviu tapusį narį ar besidomintįjį, paaiškėdavo, kad vyresnysis ir sesuo Suisai jau aplankė arba pakvietė jį pietų; naujagimių susilaukę tėvai dovanų gavo spalvingas šiltas antklodes kūdikiams; sesuo Suis Paramos bendrijos seseris pradėjo mokyti piešti, kartu su vyresniuoju Suis vedė anglų kalbos pamokas. Rodėsi, kad jie jau Amerikoje sudarė planą ir apgalvojo būdus, kaip tarnauti. Bet... patys misionieriai prisipažino, kad iš pradžių jie nežinojo, ką galėtų daryti.

Tuometinis Baltijos misijos prezidentas Bozvelas patarė

jiems panaudoti savo talentus ir įgūdžius. Mąstant apie jo patarimą, kilo Viešpaties įkvėpta mintis pasiūti antklodes vaikų namuose augantiems vaikams. Tačiau kaip tai padaryti? Kaip sakė sesuo Suis: „Mes darėme viską, ką galėjome, o dėl to, ko negalėjome, meldėme pagalbos.“ Viešpats užgirdo jų maldas ir į bažnyčią atvedė seserį Audronę. Nors dar tik domėjosi bažnyčia ir Evangelija, ši nuostabi sesuo ėmėsi aktyviai talkinti misionierių porai: susitarė dėl susitikimų su socialinės globos namų direktorėmis ir kartu vyko į juos, tarėsi dėl nuolaidų audinių parduotuvėje, buvo šalia, kai parduotuvės darbuotojos kirpo audinius, ir vežė medžiagas į Suisų namus. Tačiau tam, kad būtų įgyvendinta idėja siūti antklodes vaikų namų auklėtiniams, reikėjo išspręsti ne tik

Smagu dirbti drauge!

organizacines, bet ir technines problemas. Antklodėms dygsniuoti reikėjo rėmų. Žmonės, į kuriuos misionieriai kreipėsi prašydami pagalbos, iš pradžių net nesuprato, kodėl antklodžių negalima siūti ant stalo, tačiau vis viena bandė padėti. Pirmasis bandymas buvo nesėkmingas, bet galų gale reikiamus brėžinius pavyko rasti internete ir vyresnysis Suisas nusipirkęs įrankius ir medžiagas padarė vienus, o brolis iš Vilniaus I skyriaus kitus rėmų komplektus. Taip prasidėjo projektas „Siūkime antklodes“.

Vyresnysis ir sesuo Suisai

Parengiamasis darbų etapas buvo baigtas ir birželio mėnesį visi norintys buvo pakviesti ateiti dygsniuoti antklodžių. Reikėjo pasiūti 135 antklodes! Kad šis skaičius neišgąsdintų, Paramos bendrijos klasės skelbimų lentoje atsirado linksmas drambliukas ir smagus klausimas „Kaip suvalgyti dramblių?“ Atsakymas į šį klausimą paprastas – po kąsnelį. Taip, po vieną, buvo tikimasi pasiūti antklodes visiems dvejuose

vaikų namuose augantiems vaikams. Prasidėjo ypatingas projekto etapas, kai kiekvienas norintis galėjo pajusti tarnavimo teikiamą džiaugsmą. Siūti atėdavo ne tik moterys, bet ir vyrai. Vaikai taip pat prisidėjo: didesni dygsniavo antklodes, mažesni karpydavo siūles arba tikrindavo, kad apatinėje antklodės pusėje neliktų nereikalingų mazgelių. Jei neturėdavo suplanavę susitikimų, siūti atėdavo ir misisionieriai, kartais kartu atsivesdavo besidominčiuosius. Atėdavo anglų kalbos bažnyčioje besimokantys žmonės ir atsivesdavo savo draugus ar giminaičius – turbūt nebuvo nė karto, kad siūti susirinktų tik bažnyčios nariai.

Vilniaus I ir II skyriaus nariai atrado galimybę ne tik dirbti kartu, bet ir maloniai leisti laiką: dygsniuojant antklodes salėje netyla kalbos, o kartais pasigirsta ir giesmės, dainos ar švilpaujamos melodijos... Kelios valandos prabėga kaip viena akimirka, o širdyje lieka nepaprastas gerumo ir meilės jausmas. Tai puikus būdas

Mums visada reikia brolių pagalbos

užmiršti savo problemas, atidėti į šalį savo reikalus, apsižvalgyti aplink ir pradėti tarnauti kitiems.

Buvo ir kita šio projekto pusė. Antklodėms siūti reikėjo medžiagų. Iš pradžių vyresnieji Suisai ketino projektą finansuoti savo lėšomis, tačiau sužinoję, kiek vaikų gyvena socialinės globos namuose, suprato, kad jiems savų lėšų nepakaks ir kreipėsi į savo draugus ir artimuosius Amerikoje. Kol Vilniuje seserys ir broliai dygsniavo antklodes, Amerikoje žmonės aukojo pinigų, kad galima būtų jų pasiūti kuo daugiau. Aukojo ne tik suaugę žmonės, kaip prisidėti sugalvojo ir vaikai bei jaunuoliai. Mažos (9, 4 ir 2 metų) mergaitės gatvėje pardavinėjo savo rankomis pagamintus ledus, uždirbo 25 dolerius ir visą savo uždarbį paskyrė projektui „Siūkime antklodes“. Grupė mergaičių ir merginų Amerikoje plovė automobilius. Taip uždirbo ir atsiuntė pinigų, kurių pakako sumokėti už dešimties antklodžių medžiagas. Žmonės nuoširdžiai su meile

Jaunieji pagalbininkai

parėmė tolimoje šalyje vykstantį projektą ir surinko tokią sumą, už kurią buvo nupirkta beveik pusė visų reikiamų medžiagų.

Rodės, kad viskas vyksta puikiai, bet Viešpaties planas buvo kitoks: naujasis Baltijos misijos prezidentas Hardingas paskatino kreiptis į Bažnyčios humanitarinį fondą. Iš pradžių buvo sunku, tačiau po kelių savaitių kruopštaus ir atkaklaus darbo Geroybės komitetui buvo išsiūti visi reikiami dokumentai ir gautas atsakymas, kad bus skirtos lėšos 60, vėliau dar 100 antklodžių ketvirtiesiems vaikų namams.

Rugsėjo mėnesį per vasarą pasiūtos antklodės buvo padovanotos Vilniaus apskrities sutrikusio vystymosi kūdikių namuose ir Antakalnio vaikų socialinės globos namuose augantiems vaikams. Per susitikimą Antakalnio vaikų socialinės globos namuose gyvenantiems vaikams buvo priminta, kad Jėzus Kristus juos myli, kad juos taip pat myli žmonės Lietuvoje ir Amerikoje. Papasakota, kiek žmonių aukojo savo laiką ir pinigus, kad galėtų juos nudžiuginti, ir užduotas klausimas, ką vaikai patys galėtų padaryti? Kaip jie galėtų tarnauti kitiems? Atsakymą numanyti nesunku – kiekvienas gali mylėti šalia esantį. Galima pasėdėti su tuo, kam liūdna, galima būti geram, galima pasidalinti tuo, kas kitą nudžiugintų.

Labai sparčiai antklodžių siuvimo projektas įgauna vis didesnę užmojų. Humanitarinio fondo darbuotojai atkreipė projekto iniciatorių dėmesį, kad paramos gavėjai taip pat pagal savo jėgas, galimybes ir gebėjimus galėtų dalyvauti projekte. Buvo susitarta su vaikų namų direktore ir vieną gražų vakarą Vilniaus I skyriaus prezidento patarėjas su dukra ir misionieriais nuvyko į socialinės globos namus ir kartu su juose augančiais vaikais siuvo antklodes. Jaunos merginos iš medžiagos juostelių, likusių nuo antklodžių, vyresniojo ir sesers Suisų namuose išmoko siūti mažus kamuoliukus. Jaunimas tuos kamuoliukus prikimšo, ir taip pridėjo savo rankas prie bendro darbo. Kamuoliukai buvo padovanoti kartu su antklodėmis ir tapo puikia priemone, padėjusia sukurti džiugią atmosferą ir pralinksminusia visus susitikimo dalyvius. Sužinoję apie projektą Kauno skyriaus nariai taip pat panorą savo mieste siūti antklodes ir paprašė, kad broliai iš Vilniaus pagamintų jiems vieną rėmų komplektą. Socialinėje svetainėje „Facebook“ buvo paskelbtas kvietimas ateiti siūti visiems, kurie nori daryti gerus darbus, o audinių parduotuvės darbuotojos tapo tikromis draugėmis, parduotuvės siuvėja, sužinojusi, kad siuvame rankomis, net pasisiūlė prireikus

neatlygintinai susiūti mašina.

Projekto darbams atlikti buvo gauta nauja siuvimo mašina ir nuo rugsėjo mėnesio Vilniaus skyrių seserys buvo palaimintos galimybe mokytis siūti. Daugelis iš jų mokosi siūti pirmą kartą savo gyvenime, kitos lavina jau turimus įgūdžius. Tai dar viena puiki galimybė vienoms seserims dalintis savo talentais ir mokytis, o kitoms – tapti savarankiškesnėmis ir išmokti siūti. Išmokusios siūti seserys galės ne tik dygsniuoti antklodes, bet ir apsiūti jų kraštus – taip darbas vyks dar sparčiau ir dar daugiau vaikų galės susisupti į šiltą, spalvingą su meile asmeniškai jiems pasiūtą antklodę.

Noras daryti gera atvėrė dar vieną galimybę nuskaidrinti vaikų gyvenimą. Per pirmą apsilankymą kūdikių namuose, sesuo Suis atkreipė dėmesį į plikas koridoriaus sienas ir paprašė leidimo ką nors ant jų nupiešti, kad būtų smagiau. Direktorė sutiko ir seserims atsivėrė galimybę panaudoti dar vieną talentą – bažnyčioje organizuoto dailės

Einame įteikti dovanų

būrelio narės ir visos galinčios ir norinčios ėmė spalvingais smagiais piešinėliais puošti plikas kūdikių namų sienas. Dabar žmonės, pamatę jas piešiančias, ateina pasikalbėti ir sako: „Mes turim ir daugiau sienų, gal norite jas papuošti?“ Jau gautas leidimas linksmais piešinukais pagražinti ir kitų vaikų namų sienas. Kadangi tuose namuose veikia dailės būrelis, jį lankantys vaikai taip pat bus pakviesti piešti kartu su Paramos bendrijos seserimis.

Misijos prezidento duotas patarimas panaudoti savo talentus virto didžiuliu projektu, kuris palietė daugybę gyvenimų, o jo sukeltos bangos vis dar tebesklinda. Jau pasiūtos 203 antklodės, jas siuvant dalyvavo maždaug 70 žmonių, kurie dirbo daugiau nei 1000 valandų. Nors skaičiai įspūdingi, bet svarbiausia, kad tai buvo daugiau nei 1000 valandų gerumo ir meilės, džiaugsmo ir nuoširdžios draugystės.

Laimingos dovanų dalijimo akimirkos

„Man labai džiugu dalyvauti šitame projekte, esu dėkinga už šią galimybę ir man labai smagu matyti, kokį poveikį jisai daro įvairiems žmonėms, kaip jis plinta. Jis aiškiai vyksta pagal Dievo planą, nes susilaukia tokios sėkmės, tokio palaimymo, tokio pritarimo, kokio

iš pat pradžių net nesitikėjom. Iš tikrųjų viskas vyksta labai sklandžiai, o galimybė dalyvauti tokia maloniai ir prasmingai užsiėmimo, kuris atneša kažką gero kitiems žmonėms, pačiam dalyviui duoda labai daug“, – sakė sesuo Audronė Sagaitytė. ■

Taip pat kiekvieną kartą, kai būdama Lietuvoje dalinuosi Evangelija, tai daro mane laimingą.

Kai tarnauju neaktyviems Bažnyčios nariams ar besidomintiems, jausmas tas pats. Jėzus Kristus pasakė: „Ir tai kalbu pasaulyje, kad jie turėtų savyje tobulą mano džiaugsmą“ (Jono 17:13). Tai ir yra tas tobulas džiaugsmas – dalintis Evangelija, tarnauti kitiems ir daryti tai, ką darė Jėzus Kristus.

Vyresnysis Robertas G. Vetenas, Septyniadešimčių kvoromo narys, sakė: „Kiekvienas geras darbas kitam ir tarnavimas padidins jūsų dvasingumą. Per jus Dievas laimina kitus. Dvasinis augimas susijęs su tuo, kaip mes elgiamės su kitais. Ar iš tikrųjų jūs mylite savo artimą tiek, kad tampate palaiminimu jo gyvenime? Ar tai nėra ženklas tikro jūsų atsiverimo? Žmogus, Bažnyčioje darantis tik tai, kas reikalinga jam, niekada nepasieks tobulumo. Tarnavimas kitiems – štai Jėzaus Kristaus Evangelijos ir išaukštinto gyvenimo esmė.“ Augdami dvasiškai, artėjame prie Dievo, o kai artėjame prie Dievo, patiriame tobulą džiaugsmą. Liudiju, kad Jėzaus Kristaus Evangelija atneša džiaugsmą, jei tik mes gyvename pagal jos mokymus. Žinau, kad Dievas myli kiekvieną iš mūsų ir nori, kad mes būtume laimingi. Jis nori laiminti mus. Tad leiskime Jam tai daryti. ■

Ką patyriau savo misijoje

Misionieriškas darbas ir tarnavimas laimina mūsų ir aplinkinių gyvenimą

Marina Grinevičiūtė, Vilniaus 1-asis skyrius

Nuo 2011 m. sausio iki 2012 m. birželio turėjau galimybę tarnauti Baltijos misijoje. Ar buvo sunku? Taip. Ar buvo verta? Taip! Galiu drąsiai teigti, kad tai buvo pats nuostabiausias laikas mano gyvenime. Tarnaujant misijoje mano liudijimas apie Bažnyčios tikrumą sustiprėjo. Mačiau, kaip Evangelija laimina mano gyvenimą, o visų svarbiausia yra tai, kad turėjau galimybę matyti, kaip ji keičia žmones, kaip jų gyvenimas pasikeičia į gerąją pusę ir jie tampa laimingesni. Ir nėra nieko geresnio už džiaugsmą matyti, kaip kiti žmonės tampa laimingi.

Vienas iš misijos palaiminimų yra darbas Misionierių ruošimo centre (toliau MRC) Ispanijoje. Esu visada apsupta misionierių, visada galiu jausti Šventąją Dvasią. Darbas čia man primena mano pačios misiją, kurios aš taip ilgiuosi. Mokydama misionierius, aš ir pati daug ko iš jų mokausi. MRC Ispanijoje yra unikalus, nes čia misionieriai turi galimybę eiti į parką ir kalbėtis su žmonėmis apie Evangeliją, nors patys tik neseniai atvažiavo ir neturi jokios patirties. Kelis kartus ir aš turėjau galimybę eiti kartu su jais ir kalbinti žmones. Vėl prisiminiau tą džiaugsmą, kuris ateina, kai dalinamės Evangelija.

*Sesuo
Grinevičiūtė
(antra iš kairės)
su grupe
misionierių*

Tarnystė misijoje ir mano gyvenimas

Antti Makslahti-Tolstosheev, Šiaulių skyrius

Buvau maždaug aštuoniolikos, kai prisijungiau prie Bažnyčios. Netrukus po to širdimi ėmiau jausti, kad turėčiau vykti į misiją kaip nuolatinis misionierius. Sprendimas nebuvo lengvas, nes ne visi mano artimieji jį palaikė. Vis dėlto po tam tikro pasiruošimo pateikiau prašymą ir netrukus gavau pašaukimą į misiją. Turėjau tarnauti Rusijos Maskvos misijoje. 1997 m. kovo 25 d. traukiniu išvykau į Maskvą, ir kitą dieną prasidėjo mano

tarnavimas Viešpačiui. Turiu prisipažinti, kad pradžioje nenorėjau ten vykti, bet nusprendžiau pasitikėti Viešpačiu, ir dabar, atsigręždamas į tuos dvejus savo gyvenimo metus, galiu nuoširdžiai patvirtinti, kad niekada nesigailėjau dėl šio savo sprendimo.

Prisimenu savo tėvo klausimus, kuriuos, norėdamas sužinoti mano tarnavimo motyvus, jis uždavė man besiruošiant į misiją. Jam rūpėjo, kodėl aš ketinu, jo žodžiais tariant, „iššvaistyti“

Antti Makslahti-Tolstošejevas su savo šeima

dvejus savo gyvenimo metus kalbėdamas žmonėms apie savo religines pažiūras ir kodėl manau, kad man pačiam bus naudinga tai, ką pasirinkau daryti? Iš tiesų tuo metu aš neturėjau jokio aiškaus atsakymo į tėvo klausimus. Tačiau praėjus 15 metų po mano misionieriškos tarnystės, žvelgdamas atgal ir remdamasis savo gyvenimo patirtimi tada ir dabar, manau, galėčiau tiksliau atsakyti į tuos klausimus. Galvodamas apie savo misiją manau, kad ji paveikė kelias mano gyvenimo sritis ir padėjo išsiugdyti tam tikrus charakterio ir profesinius bruožus.

Pirma, ji sustiprino mano tikėjimą tuo, ką darau. Tiesą sakant, ne visi, su kuriais kalbėdavau, priimdavo Viešpaties man patiktą žinią. Dažnai, kalbant su žmonėmis gatvėse apie Dievą ir ką apie Jį žinau, jie manęs klausdavo, kodėl aš atvykau gyventi į Maskvą. Dažnai jie abejodavo mano religinėmis pažiūromis, pareikšdami, kad jų tikėjimas kitoks. Dėl to man pačiam kildavo klausimų dėl mano tikėjimo ir Bažnyčios tikrumo. Norėdamas surasti atsakymus į žmonių užduodamus klausimus, ėmiau dar daugiau studijuoti Bažnyčios doktrinas ir Raštus. Galiausiai mano tikėjimas sutvirtėjo, nes išmokau bendrauti su Viešpačiu ir gauti iš Jo patvirtinimus, kad tai, ką išpažįstu, yra tiesa. Kai tarnaudamas matydavau Viešpaties stebuklus, vykstančius

su manimi ir mane supančiais žmonėmis, aš suvokdavau šiame darbe Jo ranką ir daug kartų padariau išvadą, kad, jeigu Jis dalyvauja šiame darbe, reiškia tai Jo darbas. Jaučiau, kad mano tikėjimas gryninamas „kaip auksas“.

Antra, pasirenkantis vykdyti šį Viešpaties pavedimą, turi skelbti žmonėms gatvėse žinią apie atkurtą Evangeliją ir tikrąją Viešpaties Bažnyčią žemėje. Nesvarbu, kaip ta žinia bus priimta, bet misionieriškas tarnavimas – tai bendravimas su nepažįstamais žmonėmis. Netgi su svetimšaliais. Kita vertus, ar patinka, ar ne, tu turi tai daryti, jeigu nori stropiai tarnauti Viešpačiui kaip misionierius. Deja, aš nebuvo žmogus, mėgstantis kalbėtis su nepažįstamais, kad ir kokia būtų pokalbio tema. O kadangi pokalbio tema buvo mano religinės pažiūros, buvo dar sunkiau. Manau, iš dalies taip buvo dėl mano charakterio, iš dalies dėl to, kad ten, iš kur aš kilęs, žmonės kalbasi vieni su kitais tik tada, kai būtina, o šnekučiavimasis priimtinas tik tarp artimų draugų ar šeimoje. Tarnystė misijoje reikalavo elgtis visiškai priešingai, todėl aš turėjau to išmokti. Taip įgijau bendravimo su žmonėmis įgūdžių. Kartais pradėdavau pokalbius netgi tada, kai žmonės nenorėdavo šnekėtis su mumis. Išmokau perduoti žinią žmonėms veiksmingai ir trumpai. Suvokiau,

kad, jei žinai, jog esi teisus, turi drąsiai apie tai kalbėti. Ne įžūliai, bet drąsiai, ir sugebėti išlaikyti tą pusiausvyrą. Turėjau privilegiją tai praktikuoti dvejus metus. Pažįstu daug žmonių, kurie tai daro daug geriau nei aš, ir aš žaviuosi tuo jų sugebėjimu. Noriu sekti jų pavyzdžiu, ir esu dėkingas Viešpačiui, kad Jis padėjo man išsiugdyti šį bendravimo su žmonėmis sugebėjimą beveik nuo nulio.

Trečia, kalbant apie misionierišką tarnavimą, ne mažiau svarbu atminti, kad niekada jo nevykdome vieni. Viešpats visada yra šalia per Šventąją Dvasią, kaip ir porininkas, su kuriuo turime dirbti šį darbą. Savo misijos metu turėjau 15 skirtingų porininkų. Kaip numanote, jie visi buvo skirtingos asmenybės, savaip suprantančios gyvenimą, misionierišką tarnystę ir net pačią Evangeliją. Kadangi Viešpats mus, misionierius, suskirstydavo į poras, turėjome mokytis dirbti Viešpaties darbą kartu, 24 valandas per parą 7 dienas per savaitę. Norėdami darbą atlikti sėkmingai, turėjome nugalėti savo skirtumus, o kartais netgi nesutarimus. Jei tai pavykdavo, tapdavome sėkminga bendražygių pora, kurioje galėjome padėti vienas kitam, kad Viešpaties darbas judėtų pirmyn. Mokymasis tai atlikti stropiai ir nuoširdžiai vėliau man padėjo asmeniniame gyvenime ir darbe. Bet svarbiausia, tai davė palaimų

derlių šeimoje, su savo ištikima ir nuostabia amžinąja bendražyge einant kartu per šį gyvenimą, stiprinant santuoką, auginant vaikus ir stengiantis būti gerais pavyzdžiais giminaičiams, kurie vis dar ieško tiesos. Žvelgdamas į savo gyvenimą, galiu nuoširdžiai pasakyti, kad, jei nebūčiau nusprendęs vykti į misiją, būčiau niekada neišmokęs ir neišsiugdęs tų svarbių savybių ir bruožų, kurie man padeda pereiti šio gyvenimo sąmyšį, stengiantis įveikti visus sunkumus, kuriuos velnias kaišioja gyvenimo kelyje.

Baigdamas norėčiau pridurti, kad tarnavimo misijoje patyrimas visada yra asmenišką. Kiekvienas tai praeidamas išmoksta kažką tokio, ką Viešpaties manymu jam dera išmokti. Žinau, kad tai yra Viešpaties darbas, ir jeigu esame pakankamai drąsūs, kad jį vykdytume, palaiminimai bus daug didesni už mūsų įdėtas pastangas. Jei stropiai mokysimės Viešpaties duotų principų, išdėstytų Doktrinos ir Sandorų 4-ame skyriuje, ir, svarbiausia, juos taikysime, tai po savo misijos tapsime geresniais žmonėmis. Tai yra ne tik dalinimasis Evangelijos šviesa, esančia mumyse, bet ir savęs ugdymas dirbant šį nuostabų darbą. Mes tampame geresni, nes mokomės kažką atlikti dėl Viešpaties ir su Juo, ir jeigu įsisaviname, kaip tai veikia, galime naudoti šį pažinimą visą likusį savo gyvenimą. ■